

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Mfv.II.10.492/2018/6.

A tanács tagjai: . Stark Marianna a tanács elnöke
é dr. Csernay Krisztina előadó bíró
. Tálné dr. Molnár Erika bíró

A felperes:

A felperes képviselője: Dr. Dobos Anita Kornélia ügyvéd

Az alperes:

Az alperes képviselője:

A per tárgya: kártérítés

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes és alperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat:

Fővárosi Törvényszék 4.Kf.650.174/2018/3.

Az elsőfokú bíróság határozata:

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 53.M.1688/2015/33.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 4.Kf.650.174/2018/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati eljárási részköltséget.

A 400.000 (négy százezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A tényállás

- [1] A felperes 1993. március 1-jétől szolgálati viszonyban állt a Magyar Honvédséggel, majd hivatásos szolgálati viszonyt létesített a ... Rendőr-főkapitánysággal. A 2006. augusztus 3-án kelt 158/87/89/2006. számú javaslat szerint a felperes őrmesteri rendfokozattal mozgóór beosztásban lesz alkalmazva 2006. szeptember 1-től. A beosztás alacsonyabb rendfokozattal járt, mint amellyel a felperes a Magyar Honvédségnél rendelkezett.
- [2] A felperes többször kifogásolta szolgálati idejének kezdő időpontja

megállapítását, mert a munkáltató nem vette figyelembe a Honvédség által elismert, illetőleg a kedvezményesen beszámított szolgálati idejét. A felperes rendszeresen kapcsolatban volt a ... Humánigazgatási Szolgálatával, akik arról biztosították, hogy a parancsa majd módosításra kerül.

- [3] A felperes szolgálati idejének első módosítására 2007. március 30-án a 30168/30. számú paranccsal került sor, amely azonban teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a Magyar Honvédség által elismert és beszámított szolgálati időket. A 2008. január 10-én kelt 301/68/3. számú parancsban megállapításra került a 2007. évi kedvezményesen számított idő, annak tartama azonban nem volt megfelelő, majd egy újabb módosítás 2006. évre 21 nappal kevesebb kedvezményes számítást tartalmazott. A felperes a hibákat jelezte a Humánigazgatási Szolgálat felé, azonban a szolgálati idejének megfelelő elismerésére a későbbiekben sem került sor. Miután a felperes kedvezményes szolgálati idejét a 2009. március 3-án kelt parancsban sem vette figyelembe a munkáltató, a felperes ismételten beszerezte a Honvédelmi Minisztériumtól, illetőleg a Nyugdíjbiztosítási Igazgatóságtól a szükséges igazolásokat, ennek ellenére a szolgálati idejének módosítására nem került sor.
- [4] A felperes szolgálati panaszának elutasítását követően előterjesztett keresete alapján eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2017. (helyesen: 2011.) március 31-én kelt 24.M.1952/2010/11. számú ítéletével kötelezte a munkáltatót a Honvédség által elismert szolgálati idő beszámítására. Az alperes fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Törvényszék a 2012. május 4-én kelt 49.Mf.635.936/2011/2. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezett részében helybenhagyta. Az alperes felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria a 2013. május 22-én kelt Mfv.II.10.590/2012/4. számú ítéletével a Fővárosi Törvényszék ítéletét hatályában fenntartotta.
- [5] A Kúria ítéletét a munkáltató a felperes többszöri érdeklődése ellenére sem hajtotta végre, a felperes szolgálati idejét csupán a 2014. június 4-én kelt 301/2326/2014. számú paranccsal módosította, amely intézkedésben azonban a könnyített szolgálatra jogosultság kezdő időpontját továbbra is tévesen, 2001. május 1. helyett 2006. szeptember 1. időpontban állapította meg. A felperes szolgálati idejének helytálló megállapítására a Kúria ítéletét követő 14 hónappal később, 2014. július 14-én a 301/3364/2014. számú, valamint a 301/3365/2014. számú parancsokkal került sor.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

- [6] A felperes a 9.800.000 forint összegű kárigénye elutasítását követően előterjesztett pontosított keresetében 3.000.000 forint vagyoni kártérítés, továbbá mindösszesen 3.500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest.
- [7] Keresete indokolásában a 17/2009. (VI.4.) IRM rendelet alapján igénybe vehető szolgálati időt elismerő támogatás elmaradására hivatkozott és állította, hogy igényét az alperes mulasztása miatt

nem tudta előterjeszteni. Nem vagyoni kártérítési igényét az egyenlő bánásmód és az emberi méltósága megsértésére alapította.

- [8] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a munkáltatónak nem róható fel, hogy a felperes a szolgálati panaszát késedelmesen terjesztette elő, a munkaügyi per időtartama pedig a munkáltató tevékenységi körén kívül esett. Előadta, hogy a szolgálati időt elismerő támogatás további feltételének teljesítése a feltételezés szintjén maradt, amely a kártérítés alapjaként nem értelmezhető.

Az első- és másodfokú bíróság ítélete

- [9] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az 53.M. 1688/2015/33. számú ítéletével kötelezte az alperest 3.000.000 forint vagyoni kártérítés és 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére, megállapítva, hogy a felperes 70%-ban lett pernyertes. Ítéletének indokolásában a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 162. § (1), (2) és (3) bekezdése, 163. § (1)-(3) bekezdései, valamint a 17/2009.(VI.4.) IRM rendelet (a továbbiakban: IRM rendelet) alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a munkáltató eljárására visszavezethető okból 2011. december 31-éig nem tudta benyújtani a szolgálati idő támogatás iránti igényét. A szolgálati idejének megállapítását tartalmazó parancs késedelmes elkészítése a munkáltatónak felróható volt, ezért a felperes vagyoni kártérítés iránti igénye teljes egészében megalapozott volt.
- [10] A közigazgatási és munkaügyi bíróság álláspontja szerint az egyenlő bánásmód megsértése körében a felperes nem valószínűsítette védendő tulajdonságát, mert az általa nevesített rendfokozati besorolás nem tartozik az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8. § t) pontjának körébe. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás eredményeként igazoltnak találta a felperes azon állítását, hogy a szolgálati idő módosítása érdekében történő hosszadalmas és eredménytelen eljárás tartós stresszállapotot okozott számára, amely negatívan befolyásolta a házasságát és életminőségének csökkenését eredményezte. Mindezen körülményeket figyelembe véve az alperest 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte.
- [11] Az alperes fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Törvényszék a 4.Kf.650.174/2018/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezett részében részben megváltoztatta és a vagyoni kártérítés összegét 1.500.000 forintra leszállította. Megállapította, hogy az elsőfokú eljárásban a felperes 25,5%-ban, az alperes 74,5%-ban pernyertes. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Megállapította, hogy a másodfokú eljárásban a felperes 62,5%-ban, az alperes 37,5%-ban pernyertes, a pártfogó ügyvéd díját a felperes köteles viselni.
- [12] A törvényszék megállapította, hogy a felek közötti jogvita

foglalkoztatási jogviszonyból ered, amelyre a Hszt. előírásai alkalmazandóak, ezért az adott esetben annak a körülménynek, hogy a felperes nem kezdeményezte a Kúria ítéletének végrehajtását, nem volt jelentősége.

- [13] A másodfokú bíróság a felperes vagyoni kárigénye körében kifejtette, hogy az IRM rendelet a szolgálati időt elismerő támogatás igénylését két feltételhez kötötte: szükség volt a 25 év szolgálati idő igazolására, továbbá annak vállalására, hogy az érintett a rendőrségnél, illetőleg a büntetés-végrehajtási szervezetnél a támogatás folyósításának megkezdésétől számított 5 évig hivatásos szolgálati viszonyát nem szünteti meg. A törvényszék álláspontja szerint a felperest mulasztás terheli, mivel a keresetének helytadó, a 2011. december 31-i jogvesztő határidőig már rendelkezésére álló elsőfokú ítélet ellenére nem nyújtotta be az igényét a támogatásra, hiszen annak elutasítása esetén megállapítható lett volna az alperes kártérítésre okot adó magatartása. Utóbb a bírósági eljárások igazolták a munkáltató eljárásának jogszabályellenességét, azonban a felperest terheli mulasztás abban, hogy az igényét határidőben nem érvényesíthette. A másodfokú bíróság a támogatás másik feltételét jelentő további 5 éves szolgálati idő vállalásának bizonyítása körében alaptalannak találta az alperes érvelését, mivel a jogvita ellenére a felperes jelenleg is a ... állományában dolgozik. A törvényszék értékelte továbbá, hogy a ... által 2007-ben kiállított szolgálati idő kimutatás korábban is a munkáltató rendelkezésére állt, annak tartalmát a munkáltató már a szolgálati panasz benyújtását megelőzően is ismerte. Az elsőfokú bíróság tehát helyesen állapította meg, hogy a munkáltató a felperes szolgálati idejének késedelmes megállapításával és a szakszerűtlen, hosszan elnyúló ügyintézésrel kárt okozott, ugyanakkor az igényérvényesítés késedelmével kapcsolatosan a felperest is mulasztás terheli, ezért a törvényszék kármegosztást alkalmazott, a felek közrehatását 50-50%-os mértékben értékelte, ezért a vagyoni kártérítés összegét annak 50%-ára leszállította.
- [14] A másodfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés körében osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját és a fellebbezésre tekintettel hangsúlyozta, hogy a munkáltató rosszhiszemű és felróható eljárásának tekintendő, hogy a Kúria ítéletét követően annak végrehajtására csak 14 hónappal később került sor. A munkáltató ezt a késedelmét nem mentette ki, annak elfogadható indokát nem adta, ezzel pedig megsértette a felperes alapvető személyiségi jogát, amely a perbeli időszakban hatályos, a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 76. §-a szerinti az emberi méltósághoz való jog megsértését jelentette. A nem vagyoni kártérítés szempontjából irányadó körülményeket a felperes valószínűsítette. Tanúval igazolta, hogy az alperes eljárása folyamatos stresszt okozott és ez kihatott az életkörülményeire és családi életére.
- [15] A törvényszék a pertárgy értékét az elsőfokú bíróságtól eltérően az

eredeti keresetben írt 9.300.000 forintban állapította meg és a pernyertesség-pervesztesség arányában kötelezte a felperest a perköltség viselésére.

A felülvizsgálati kérelmek és a felülvizsgálati ellenkérelem

- [16] A jogerős ítélet ellen az alperes majd a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel.
- [17] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet „megváltoztatásával” a felperes keresetének teljes elutasítását kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet a Hszt. 162. § (1)-(2) bekezdésével ellentétesen állapította meg a felperesi kár szolgálati kötelmekkel összefüggő jellegét és az alperes kártérítési felelősségének fennállását. Annak ellenére tekintette igazoltnak a vagyoni és nem vagyoni kár bekövetkezését, hogy a felperes nem tett eleget a Hszt. 163. § (1) bekezdésében előírt bizonyítási kötelezettségének.
- [18] Az alperes érvelése szerint a felperes igényérvényesítéssel való késlekedése kizárólag saját döntésén alapul, amelyért a munkáltatót még részleges felelősség sem terheli. A felperes a személyügyi parancsokban megjelenített kioktatás révén tisztában volt a jogorvoslati jogosultságával, a munkáltató pedig nem gördített akadályt annak érvényesítése elé. A perben meghallgatott tanúvallomások aggálytalanul alátámasztották, hogy a felperest nem hitegették arra vonatkozóan, hogy szolgálati idejének időtartamát a kívánságának megfelelően fogják megállapítani és nem próbálták lebeszélni a jogorvoslatról sem. A szolgálati panasz előterjesztésével való késlekedés, mint a felperes személyes döntése, nem hozható összefüggésbe a szolgálati viszonyal, másrészt a károsult elháríthatatlan magatartásának minősül, ezért a munkáltatói kárfelelősség hiánya a Hszt. 162. § (1) és (2) bekezdése alapján is megállapítható.
- [19] Az alperes álláspontja szerint a másodfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperesnek az igénye előterjesztéséhez nem kellett bevárni a szolgálati időt megállapító jogerős ítéletet, ugyanakkor tévedett abban, hogy az igény előterjesztésének lehetőségét az elsőfokú ítélet meghozatalához kötötte.
- [20] A szolgálati időt elismerő támogatásról szóló IRM rendelet 2009. június 5-én lépett hatályba, annak tartalma az érintett állomány körében közismert volt. Az IRM rendelet az igény előterjesztésére nyitva álló határidőt 2011. december 31-ében állapította meg, ezen körülményekre tekintettel pedig még inkább a felperes terhére róható, hogy szolgálati panaszát csak 2009. novemberben nyújtotta be. A támogatás iránti igény a feltételek hiányában is előterjeszthető, annak elbírálása pedig felfüggeszthető lett volna és mint jogfenntartó nyilatkozatra alapítottan utólag is kérhető lett volna a folyósítás.
- [21] Az alperes további érvelése szerint utólag már az sem bizonyítható, hogy a felperes vállalta volna-e a rendeletben foglalt, a támogatásban való részesüléshez szükséges feltételek teljesítését,

ezt önmagában az sem igazolja, hogy a felperes azóta is a ... állományában dolgozik. A bizonyítás hiánya pedig a Hszt. 163.§ (1) bekezdése szerint a felperes terhére esik.

- [22] A felperesnek hatékony eszközök álltak a rendelkezésére annak érdekében, hogy a saját álláspontjának megfelelő számítást kikényszerítse és kizárólag rajta múlt, hogy ezen eszközökkel mely időpontban élt. Nem okozhatott ezért személyiségi jogsérelmet önmagában az a körülmény, hogy a felperes és a munkáltató eltérően értelmezte a szolgálati idő számítására vonatkozó jogszabályokat, illetve eltérő tartalmú számításokat készített.
- [23] Az alperes álláspontja szerint a szolgálati panasz benyújtása előtt a munkáltató eljárása nem hozható összefüggésbe a szolgálati jogviszonnyal. Az összefüggés nem áll fenn a ...-nak a szolgálati idő megállapításáról szóló ítélet meghozatalát követően tanúsított magatartásával sem, mely a másodfokú bíróság szerint a felperes nem vagyoni kártérítésre való jogosultságát elsődlegesen megalapozta. A szolgálati idő megállapításáról szóló ítélet meghozatala polgári jogi jogviszonyt keletkeztetett a felperes és a ... Rendőr-főkapitányság között. A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény 1. §-a értelmében a bíróságok és a jogvitát eldöntő más szervek határozatait bírósági végrehajtás útján kell végrehajtani, ebből következően a perbeli ítélet végrehajtása nem a munkajog területére tartozott. A felek itt nem munkavállalóként, illetve munkáltatóként, hanem végrehajtást kérőként, illetve adósként álltak jogviszonyban, amely jogviszonyra az egyenjogúság volt jellemző. Az ítélet végrehajtásával való késlekedés miatt a ... a polgári jog szabályai szerint lett volna felelősségre vonható, illetve az ítélet végrehajtása a polgári jog szabályai alapján lett volna kikényszeríthető.
- [24] Az alperes a nem vagyoni kár bizonyítottságát is vitatta és azt hangsúlyozta, hogy a felperes felesége tanúként a 2006-tól kezdődő jogvita kapcsán számolt be sérelmekről, azonban a szolgálati időt megállapító jogerős ítélet meghozatala előtt keletkezett károk miatt a munkáltatót nem terheli felelősség, így nem bizonyított, hogy a felperest kifejezetten az ítélet végrehajtásával kapcsolatos késedelemmel összefüggésben milyen kár érte.
- [25] A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a törvényszék új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérte, mert álláspontja szerint az sérti a Pp. 206. § (1) és (2) bekezdését.
- [26] A felperes érvelése szerint a jogerős ítélet megállapításával szemben nem róható a terhére, hogy az elsőfokú ítélet alapján nem nyújtott be szolgálati időt elismerő kérelmet a munkáltatójához. Nem jogerős ítéletre ugyanis nem lehet hivatkozni, ezért egyértelmű, hogy a fellebbezésre tekintettel elutasították volna a kérelmét, az alperes az eljárás alatt sem orvosolta a keletkezett jogsérelmet. A másodfokú bíróság álláspontja szerint 4 évvel előre tudnia kellett volna, hogy a 2015-ben benyújtott kárigényét az ORFK el fogja utasítani, amely miatt majd bírósághoz fog fordulni és

kezében lenne egy 25 év szolgálati idő meg nem léte miatt elutasított munkáltatói határozat.

- [27] A felperes felülvizsgálati hivatkozása szerint a jogerős ítéletében szereplő jogorvoslati kioktatásban soha nem részesült, lényegében a Humánszolgálati előadókra bízta magát, tőlük remélte a probléma megoldását. Az egyik előadótól biztatást kapott, hogy ne nyugodjon bele, vigye tovább az ügyet, amelyre sor került.
- [28] Az alperes érvelésével szemben előadta, hogy 2009. november 23-án szolgálati panaszt nyújtott be a ...-hoz. 2010. január 29-én a panasz elbírálási határidejét 30 nappal, 2010. március 1-jére meghosszabbították, majd április hónapban kapta kézhez a 2010. március 19-én kelt határozatot, amelyben a panasza elutasításra került. A szolgálati panasz benyújtása és a kézhezvétele között eltelt 4 hónap azt bizonyítja, hogy ez csak egy lehetőség a probléma kezelésére, az elutasítást követően pedig csak a bírósági eljárás marad megoldásként, amelyről köztudomású, hogy nagyon időigényes és költséges.
- [29] A felperes álláspontja szerint ennek az egész ügynek ő az egyedüli kárvallottja, emiatt több fontos kedvezményről lemaradt. Az alperest kár nem érte, sőt a ki nem fizetett költségek meg is maradtak a munkáltatónál. Az elsőfokú ítéletet elfogadta, a valódi kár mértékének utólagos kiszámítása azonban lehetetlen. Álláspontja szerint a hosszú idő idegeskedést okozott, alvási problémái keletkeztek. 12 éven keresztül ugyanazzal a problémával szembesült, igyekezett meggyőzni igazáról az embereket úgy, hogy az egyik tanú elmondása szerint megfelelő odafigyelés mellett 3-4 óra alatt elkészíthető lett volna a hibátlan szolgálati időt rögzítő parancs.
- [30] A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében az alperes felülvizsgálati kérelmének „elutasítását” és az alperes felülvizsgálati perköltségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint az alperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott késlekedés nem írható a terhére. A nem vagyoni kártérítés jogalapja körében a felperes elmúlt 12 évben elszenvedett sérelmeit a meghallgatott tanúk, így a felperes házastársa is igazolta.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

- [31] A felperes és az alperes felülvizsgálati kérelme nem megalapozott.
- [32] A felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja (Pp. 272. § (2) bekezdés). Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. Mindezek bármelyikének hiánya a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasítását eredményezi [1/2016. (II.15.) PK vélemény].

- [33] A felperes a felülvizsgálati kérelmében tartalmilag a jogerős ítélet kármegosztásra vonatkozó rendelkezését támadta, megsértett jogszabályhelyként ugyanakkor kizárólag a Pp. 206. § (1) és (2) bekezdését, vagyis a tényállás helytelen megállapítását támadta. A kármegosztás körében azonban anyagi jogszabálysértést nem jelölt meg, ezért a csupán eljárásjogi jogszabálysértésre történő hivatkozása nem tette lehetővé a jogerős ítélet érdemi felülbírálatát.
- [34] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében megalapozatlanul érvelt a felperes kizárólagos és elháríthatatlan magatartásával és ekként alaptalanul kérte a kárfelelősség alóli teljes mentesülését.
- [35] A fegyveres szerv - az e fejezetbe foglaltak figyelembevételével - vétkességére tekintet nélkül teljes mértékben felel azért a kárért, amelyet a hivatásos állomány tagjának a szolgálati viszonyával összefüggésben keletkezett (Hszt. 162.§ (1) bekezdés). A felelősség alól a fegyveres szerv akkor mentesülhet, ha bizonyítja, hogy a kárt a működési körén kívül eső elháríthatatlan ok vagy kizárólag a károsult elháríthatatlan magatartása okozta (Hszt. 162.§ (2) bekezdés).
- [36] A másodfokú bíróság a felperes igényérvényesítési késedelmét a Hszt. 162.§ (3) bekezdése szerinti vétkes magatartásként értékelve a vagyoni kár körében kármegosztást alkalmazott, ugyanezen „mulasztást” azonban az alperes a felülvizsgálati kérelmében a károsult elháríthatatlan magatartásaként kérte értékelni.
- [37] Peradat, hogy a felperes 2006. szeptember 1-jétől állt hivatásos szolgálati viszonyban a ... Rendőr-főkapitányságnál, jogviszonya keletkezésekor azonban az elismerhető szolgálati idejének kezdő időpontját a munkáltató tévesen állapította meg, nem vette figyelembe a rendelkezésére álló iratokban szereplő, a honvédség által igazolt, ekként jogszerző időtartamokat. A felperes ezt követően a Humánigazgatási Szolgálatnál több alkalommal kísérelte meg a szolgálati idejét megállapító parancs munkáltatón belüli módosítását, amelynek eredménytelenségét követően 2009. november 23-án terjesztett elő szolgálati panaszt. Az igény érvényesítésének időpontja az IRM rendelet 2009. június 4-ei hatályba lépéséhez képest - figyelemmel a bizonyított, peren kívüli rendezés érdekében tett erőfeszítésekre - nem tekinthető olyan elháríthatatlan magatartásnak, amely a munkáltató objektív kártérítési felelősség alóli mentesülését eredményezheti. A munkáltatónak a peres eljárás alatt, a 2011.december 31-i jogvesztő határidőig lehetősége lett volna a felperesi igény teljesítésére, vagyis a szolgálati idő módosítására, ennek azonban bizonyítottan nem tett eleget, a jogerős ítéletet hatályában fenntartó Kúriai ítéletet is csak jelentős késedelemmel, 14 hónap múlva hajtotta végre.
- [38] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében megalapozatlanul hivatkozott a jogerős ítélet végrehajtásával kapcsolatos felperesi mulasztásra. A felek közötti jogvita évekig tartó folyamatának a végrehajtás csupán egy része volt, a jogerős ítélet végrehajtásának

kezdeményezésére pedig csak a szolgálati időt elismerő támogatás előterjesztésére rendelkezésre álló jogvesztő határidőt követően lett volna lehetőség. Az alperes érvelésével szemben a felperes szolgálati viszonyának fennállása kellően igazolta a támogatásnak a jogviszony fenntartására vonatkozó feltétele teljesülését is, ezért az alperes a kártérítési felelősség alól a felperes elháríthatatlan magatartására hivatkozva nem mentesülhet, a szolgálati időt elismerő támogatás 50%-ának megfizetésére köteles.

- [39] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében megalapozatlanul panaszolta a személyiségi jogsértés megállapítását és nem vagyoni kártérítésben való marasztalását is. Az eljáró bíróságok e körben helytállóan értékelték az alperes mulasztásban megnyilvánuló felróható magatartását és alappal tulajdonítottak kiemelt jelentőséget a jogerős ítéletet hatályában fenntartó Kúriai ítélet több mint egy évvel később történő végrehajtásának. Az, hogy a felperes a munkáltatója ellen nem kezdeményezett végrehajtási eljárást, nem értékelhető a felperes terhére. A rendőrségtől, mint munkáltatótól pedig fokozottan elvárható volt, hogy a bíróság jogerős ítéletét az abban foglalt teljesítési határidőig végrehajtsa. A több évig tartó eljárás a felperest pszichésen megviselte, bizonyítottan hátrányosan befolyásolta a családi életét, ezáltal a Ptk. 76.§-a szerinti személyiségi jogsérelem érte, amellyel a megállapított nem vagyoni kártérítés összege arányban álló kompenzációt jelentett.
- [40] A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [41] A jogalap tekintetében teljesen és az összecszerűség körében túlnyomórészt pervesztés alperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles a felperes felülvizsgálati eljárási részkielégítésének megfizetésére.
- [42] A felperes munkavállalói költségkedvezményére, valamint az alperes személyes illetékmentességére tekintettel a felülvizsgálati eljárás illetékét a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.
- [43] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján a 2019. március 20-án megtartott tárgyaláson bírálta el.

, 2019. március 20.

. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Szolnokiné dr. Csernay
Krisztina s.k. előadó bíró,
Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

bíróági ügyintéző